

Ο Γιαννάκης

Άλλοι το λένε τέχνη και άλλοι τις αποκαλούν απλά «μουντζούρες». Τι απ' τα δύο ισχύει δεν είναι δικό μας θέμα, πόσο μάλλον των πιτσιρικάδων που για αυτούς το γκράφιτι είναι ένας εξαιρετικός συνδυασμός δημιουργικότητας και εναντίωσης στο σύστημα που τόσο πολύ τους ενοχλεί. Χρώματα, φαντασία, σπρέι, τοίχοι και προσοχή μη μας δει κανείς. Με λίγες λέξεις κάπως έτσι έχουν τα πράγματα με το γκράφιτι. Βέβαια, υπάρχουν και ορισμένα στάδια, δε μπορεί να πάρει κανείς το σπρέι πρώτη μέρα και να πάει να ζωγραφίσει. Πρώτα αντιγράφει άλλους δουλεύοντας με χαρτί και μολύβι, έπειτα αποκτάει ταυτότητα βρίσκοντας ένα ψευδώνυμο της αρεσκείας του και το οποίο προσπαθεί να ζωγραφίσει στο χαρτί. Στη συνέχεια ακολουθεί το σημαντικό βήμα όπου παίρνει το μαρκαδόρο και αποτυπώνει την υπογραφή του (ψευδώνυμο) σε τοίχους, και τέλος, αν ύστερα από όλα αυτά νιώθει ακόμη ότι γουστάρει αυτό που κάνει, τότε πιάνει και το σπρέι και μπαίνει στα βαθιά νερά.

Ο Αντώνης και η παρέα του βρίσκονται στο στάδιο του μαρκαδόρου για τοίχους (ή αλλιώς πόσκα), και τριγυρνάνε όλη μέρα με έναν στην τσέπη, αποτυπώνοντας το ψευδώνυμο τους σε όσους περισσότερους τοίχους μπορούν. Αυτός είναι ο στόχος τους και μόνο τότε νιώθουν πετυχημένοι, όταν δηλαδή αφήσουν το αποτύπωμα τους σε πληθώρα τοίχων, ειδικά εάν αυτοί είναι και καθαροί, τότε η επιτυχία τους είναι ακόμη μεγαλύτερη. Γιατί άλλο να βλέπεις το ψευδώνυμο σου σε ένα τοίχο με ακόμη 20 ψευδώνυμα το ένα πάνω στο άλλο και τελείως διαφορετική περίπτωση να δεσπόζει η υπογραφή σου μόνη και περήφανη πάνω σε ένα κατάσπρο τοίχο. Εκεί ακριβώς στοχεύει ο Αντώνης σήμερα, να βρει δηλαδή έναν κατάλευκο τοίχο και να τον σημαδέψει. Η αλήθεια είναι ότι στη γειτονιά των παιδιών αυτών δύσκολα να βρεθεί τέτοιος τοίχος και αν ακόμη υπάρχει κάποιος που έχει ξεφύγει απ' τις μουντζούρες, αυτό συμβαίνει γιατί κατά κάποιο τρόπο προστατεύεται.

- Το λέμε, το λέμε αλλά τίποτα δεν κάνουμε ! Και ξες γιατί; Γιατί είμαστε κότες – αγανακτισμένος λέει στους φίλους του ο Αντώνης.

- Μονοκατοικία είναι φιλαράκι και τον ξέρεις πολύ καλά τον κανόνα με τις μονοκατοικίες. Κορώνα-γράμματα είναι να σε πιάσουν. – με ήρεμη και γεμάτη νόημα φωνή του απαντάει ο Νικολάκης, ένας μικροκαμωμένος αλλά δυναμικός τυπάκος. Ο Αντώνης όμως δείχνει να μην τον ακούει, σαν κάτι να σκέφτεται και κάτι να υπολογίζει. Μια υπερένταση ξεπροβάλλει ξάφνου στα μάτια του και οι κινήσεις του γίνονται σπασμωδικές. Μοιάζει αποφασισμένος. Θα επιχειρήσει αυτό που δεν τόλμησε κανείς μέχρι σήμερα. Όλοι οι τοίχοι των πιλοτών έχουν «σπιλωθεί», οι κάδοι, οι ταμπέλες και οι τζαμαρίες έχουν τουλάχιστον από μια «ταγκιά» (υπογραφή). Μονάχα αυτή η μονοκατοικία είναι πεντακάθαρη με κατάλευκους τοίχους. Η ηδονή και η ευχαρίστηση που προκαλεί η ιδέα μιας ταγκιάς στην πρόσοψη της μονοκατοικίας είναι για τον Αντώνη μια αόρατη δύναμη που τον ωθεί κάθε δευτερόλεπτο που περνά όλο και πιο κοντά στην πραγμάτωση του σχεδίου που από καιρό εγκυμονεί μέσα του.

- Λοιπόν, θα το κάνω. Εσείς προχωρήστε παρακάτω για να μην τραβάμε την προσοχή και μη βγάλετε άχνα. Δεν φαίνεται κανείς τριγύρω, όλα είναι ήσυχα και ωραία. Τίποτα δε θα πάει στραβά, αρκεί το πορτάκι της αυλής να μην κάνει θόρυβο καθώς θα ανοίγει. Προχωράτε λοιπόν! – και με μια απότομη κίνηση του χεριού του, δίνει ο Αντώνης στους φίλους του να καταλάβουν ότι δεν κάνει πλάκα, θα το κάνει!

Αργά και σταθερά βήματα, αυτό είναι το μυστικό. Για την ώρα δεν έχει κάνει απολύτως κανένα κακό, δεν μπορούν να του προσάψουν κάτι. Μπορεί απλά να μπήκε στην αυλή για χίλιους δυο αθώους λόγους, κάτι να του έπεσε, κάτι να είδε και να του τράβηξε την προσοχή, μέχρι και το πολύ απλό ότι κυνηγούσε μια γάτα μπορεί να προφασιστεί. Όσο ο μαρκαδόρος είναι βαθιά στην τσέπη του, δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας. Όλη η υπόθεση είναι, αφού χαράξει την υπογραφή του, να εξαφανιστεί στο δευτερόλεπτο. Πως τα φέρνει όμως η τύχη και απ' τις δεκάδες φορές που σκεφτόταν να το κάνει, τώρα που το πήρε επιτέλους απόφαση, όλος περιέργως ο ιδιοκτήτης του σπιτιού τυχαίνει να γυρίσει απ' τη δουλειά του πολύ νωρίτερα απ' το συνηθισμένο καθώς είχε προκύψει κάτι έκτατο στο σπίτι.

Εδώ κρύβεται και η παγίδα με τις μονοκατοικίες, υπάρχει δηλαδή μονάχα μία είσοδος και προφανώς μονάχα μία έξοδος, στην οποία αυτή τη στιγμή κοντοστέκεται ένας κουστουμαρισμένος άντρας που με ψυχραιμία παρατηρεί τον μικρό Αντώνη καθώς του μουτζουρώνει τον τοίχο της πρόσοψης του σπιτιού του. Απ' την μεριά του ο Αντώνης δεν έχει καταλάβει ακόμη τίποτα, τέτοιος μάλιστα είναι ο ενθουσιασμός του που αφιερώνει ένα ολόκληρο δευτερόλεπτο στο να θαυμάσει την μουτζούρα του, πριν κάνει στροφή για να την κοπανήσει. Η έκπληξη που τον περιμένει είναι απερίγραπτη και τα συναισθήματα που τον κατακλύζουν τα γεύεται για πρώτη φορά. Δεν είχε τύχει μέχρι σήμερα να τον πιάσουν ποτέ, είχε ακούσει μονάχα ιστορίες για παρόμοιες καταστάσεις, άλλες καθησυχαστικές, αν και σπάνιο, και άλλες πραγματικά τρομακτικές.

Στη θέα του άνδρα νιώθει τα γόνατα του να λυγίζουν από την ταραχή και την καρδιά του να πάει να σπάσει. Κοιτάει τριγύρω του και προς μεγάλη του απογοήτευση διαπιστώνει ότι δεν μπορεί να πάει πουθενά, όσο γρήγορος και αν είναι, όσο ψηλά και αν πηδάει, τίποτα δε φαίνεται να μπορεί να τον βοηθήσει. Η σύλληψη του είναι αναπόφευκτη και το σώμα του έτοιμο πια να παραδοθεί και να καταρρεύσει. Άθελα του και μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτων το μυαλό του κατακλύζεται από δυσοίωνες σκέψεις, τέτοιες που μόνο στους χειρότερους εφιάλτες μπορεί να συναντήσει κανείς.

«Θα το μάθει η μάνα μου και τότε τελειώνουν όλα. Ίσως με διώξουν και απ' το σχολείο, ναι σίγουρα θα γίνει και αυτό, θα είναι για αυτούς μια τέλεια αφορμή για να με εκδικηθούν για όλα όσα τους έχω κάνει, τέτοιοι δηλοί είναι όλοι τους! Θα χάσω τους φίλους μου, την κοπέλα μου, και το μόνο που ίσως κερδίσω είναι λίγη φήμη. Και όλα αυτά για μία γαμημένη μουτζούρα!» – σαν ηλεκτροσόκ τον χτυπάει καθεμιά από τις παραπάνω σκέψεις και τον κρατάει ασάλευτο στα δευτερόλεπτα που κυλούν απείρως βασανιστικά. Δεν αργεί πάντως να καταλάβει ότι κάτι δεν πάει καλά. Δεν φταίει μονάχα ο τρόμος για την παράλυση του, αλλά και κάτι άλλο περιεργο συμβάλει στην κατάσταση του, κάτι που προέρχεται από τον κουστουμαρισμένο άντρα και τη στάση του. Έχουν περάσει γύρω στα δέκα δευτερόλεπτα και αυτός το μόνο που κάνει είναι να τον κοιτάει με ένα βλέμμα παγερό, κενό, δίχως ίχνος θυμού, καμίας ένδειξης ενόχλησης ή προσβολής.

«Δεν είναι λογικό, καθόλου λογικό.» - σκέφτεται ο Αντώνης καθώς έχει κουραστεί να περιμένει για τα χειρότερα. — «Κάτι δεν πάει καλά με αυτόν το τύπο, μοιάζει σαν να μην... σαν να του λείπει... κάτι σαν χαμένος, ναι αυτό είναι. Όπως και να έχει πρέπει να το τελειώσω, δεν γίνεται να κοιτιόμαστε σα χαζοί για πάντα!»

- Θα σας το βάλω, θα βρω μπογιά σαν του τοίχου σας και θα το διορθώσω, αλήθεια! Μόνο μη με πάτε στην αστυνομία γιατί δεν πρέπει να το μάθει η μάνα μου, δεν υπάρχει λόγος! – ψελλίζοντας απ' την ταραχή που του επανήλθε, λέει ο Αντώνης στον κύριο που δείχνει να μην συγκινείται. – Δεν θα εξαφανίσω μόνο την υπογραφή μου, αλλά θα κάνω και ότι άλλη δουλειά θέλετε, οτιδήποτε μου ζητήσετε θα το κάνω

! – κάπως πιο ενθαρρυσμένος αναφωνεί ο Αντώνης που βλέπει στο πρόσωπο του καλοντυμένου κυρίου τα τελευταία του λόγια να έχουν αντίκρισμα.

- Δηλαδή οτιδήποτε και να ζητήσω θα το κάνεις; - με ένα περίεργο χαμόγελο, ρωτάει ο κύριος, που για πρώτη φορά ακούγεται η απρόσμενα γλυκιά και ίσως λίγο σπασμένη φωνή του. Εδώ ο Αντώνης αρχίζει κάπως να ανησυχεί. Ποιος ξέρει τι είδους τρέλα κουβαλάει ο άγνωστος αυτός άντρας. Δεν έχει όμως άλλη επιλογή, πρέπει το δίχως άλλο να δεχτεί.

- Ναι, ότι δουλειά θέλετε θα την κάνω. Γενικά πιάνουν τα χέρια μου, μπορώ να σας βάψω ότι θέλετε – ψευτοχαμογελώντας λέει ο Αντώνης που ξεκάθαρα προσπαθεί τώρα να περιορίσει τις επιλογές του άγνωστου άντρα. Αυτό όμως που έχει ο κύριος στο μυαλό του να ζητήσει είναι αδύνατον για τον Αντώνη να το φανταστεί, είναι κάτι που μονάχα όσοι ξέρουν την οικογένεια αυτή μπορούν να το καταλάβουν, όσο απλό και συνάμα περίεργο μπορεί να φαίνεται

- Ευχαριστώ για την προσφορά σου, αλλά δεν χρειάζομαι καμιά χειρονακτική εργασία. Αυτό που θα σε παρακαλούσα, δηλαδή αυτό που ελπίζω και επιθυμώ να κάνεις για μένα είναι αν μπορείς το απόγεμα να πας μια βόλτα με τον γιο μου, τον Γιάννη. – και βλέποντας τον νεαρό Αντώνη αρχικά να μπερδεύεται και κατόπιν να χαμογελάει με μια έκφραση ατελείωτης ανακούφισης, σπεύδει να διευκρινίσει. – Ο γιος μου είναι στην ηλικία σου και είναι παιδί με ειδικές ανάγκες, για την ακρίβεια έχει σύνδρομο down. Δεν έχει πολλούς φίλους και θα ήταν όμορφο εκ μέρους σου αν πηγαίνατε το απόγεμα μία βόλτα μαζί, τι λες, μπορείς να το κάνεις;

- Δηλαδή κάνω αυτό και ξεμπερδέψαμε, δεν θα πείτε τίποτα σε κανέναν που σας μουντζούρωσα τον τοίχο; - με ένα μίγμα έκπληξης και ευχαρίστησης ρωτάει ο Αντώνης που δεν πιστεύει στην τύχη του ότι θα ξεμπερδέψει έτσι εύκολα.

- Ναι, φυσικά, με αυτή σας τη βόλτα θα έχεις επανορθώσει πλήρως.

- Εντάξει τότε, θα το κάνω – κάπως λιγότερο ενθουσιασμένος αποκρίνεται ο Αντώνης που φάνηκε για μια στιγμή να το ξανασκέφτεται γιατί ίσως παραείναι καλό για να είναι αληθινό. Ίσως κάπου κρύβεται παγίδα. Τέτοια ευγένεια και καλοσύνη από τον άνθρωπο που μόλις του λέρωσες την πρόσοψη του σπιτιού του δεν είναι λογικό. Δεν κάνουν έτσι οι άνθρωποι, όχι, σίγουρα κάτι δεν πάει καλά.

- Γύρω στις έξι θα σε περιμένω να έρθεις να τον πάρεις και καλό θα ήταν να γυρίσετε γύρω στις δέκα. Θα ήταν ωραίο εάν έβλεπε πως είναι έξω τη νύχτα.

- Εντάξει, έξι θα είμαι εδώ – με λέξεις που βιάζονται να βγουν, λέει ο Αντώνης και εξέρχεται επιτέλους από την αυλή του σπιτιού χωρίς να κοιτάξει πίσω του τον περίεργο άντρα που καθόταν ακόμη στην είσοδο της αυλής. Δεν βιάζονταν όμως μονάχα οι λέξεις αλλά και ο ίδιος ο Αντώνης που απομακρύνεται σχεδόν τρέχοντας. Έχει να σκεφτεί πολλά και για να το κάνει αυτό πρέπει να απομακρυνθεί από την αόρατη σφαίρα επιρροής που δημιουργήθηκε απ' το συμβάν αυτό μια για πάντα γύρω από το συγκεκριμένο σπίτι. Τους φίλους του να πάει να τους βρει δεν μπορεί γιατί θα τον ταράξουν στις ερωτήσεις και δεν έχει καμιά διάθεση για κάτι τέτοιο, πόσο μάλιστα τώρα που δεν έχει ιδέα τι να τους πει, αφού καλά καλά ο ίδιος δεν έχει ακόμη καταλάβει τι συνέβη λίγο νωρίτερα, αλλά ούτε και τι θα κάνει το απόγεμα με την «υποχρέωση» που ανέλαβε. Το μόνο που νιώθει να χρειάζεται τη στιγμή αυτή είναι ένα σκιερό και ήσυχο μέρος για να συλλογιστεί το δίλημμα που καλείται να αντιμετωπίσει. Το πρώτο παρκάκι που συναντά στο δρόμο του μοιάζει το κατάλληλο μέρος.

«Από τη μια, μπορώ να κάνω το απλούστατο και να μην εμφανιστώ ποτέ στο σπίτι του, άλλωστε δεν φταίω εγώ που με άφησε να φύγω έτσι, χωρίς καν να ρωτήσει πως με λένε ή που μένω. Η αλήθεια όμως είναι ότι εάν θέλει να με βρει μπορεί να το πετύχει εύκολα, είτε να ρωτήσει τα σχολεία της γύρω περιοχής, είτε να ρωτήσει τους

μαθητές εάν ξέρουν κάποιον με το ψευδώνυμο μου μιας και αυτό το ξέρει καλά αφού το χει στον τοίχο του να το βλέπει. Από την άλλη, γιατί να μπω σε αυτή τη διαδικασία και να έχω διαρκώς το άγχος για τη στιγμή που θα αποκαλυφθώ... Δεν θα μπορέσω ποτέ να είμαι ήσυχος. Και στο κάτω κάτω πόσο δύσκολο να είναι να πάω βόλτα με ένα τέτοιο παιδί, αν και δεν είμαι σίγουρος τι είναι αυτό το σύνδρομο down. Ότι κι αν είναι θα το κάνω να ξεμπερδεύω, ναι έτσι θα γίνει». Με τις σκέψεις αυτές σηκώνεται απ' το παγκάκι όπου καθόταν και παίρνει το δρόμο για το σπίτι του, όπου θα φάει, θα ξεκουραστεί και θα περιμένει να έρθει η ώρα για την απογευματινή του αναγκαία «αγγαρεία».

Ένα απόγευμα σαν αυτό οι φίλοι του Αντώνη θα μαζευτούν είτε στο σχολείο για να παίξουν μπάλα, είτε θα πάνε στη πλατεία για παγωτό και αλληλοπειράγματα με τα κορίτσια. Το μόνο σίγουρο είναι ότι ο Αντώνης δε θέλει σε καμιά περίπτωση να τους συναντήσει, ειδικά τώρα που είναι παρέα με τον Γιαννάκη, γιατί ένας θεός ξέρει τι θα πουν και τι θα κάνουν εάν δούνε τους δυο τους να προχωράνε παρέα. Μέχρι και χέρι χέρι πρότεινε ο Γιαννάκης να πιαστούνε, αλλά αυτό ξεπερνούσε κατά πολύ τα όρια που είχε θέσει με τον νου του ο Αντώνης.

«Ο πατέρας του μου είπε να προχωράμε δίπλα δίπλα και να προσέχω μην απομακρυνθεί, να τον βοηθήσω αν χρειαστεί να φάει και να πιεί κάτι, να τον πάω στο πεζόδρομο να δει κόσμο και αν χρειαστώ κάτι εγώ ή ο Γιαννάκης, να τον πάρω αμέσως τηλέφωνο. Τίποτα παραπάνω δεν είμαι υποχρεωμένος να κάνω»(!) εκνευρισμένος συλλογίζεται ο Αντώνης που με βήμα βιαστικό προχωράει μισό μέτρο πιο μπροστά, δείχνοντας έτσι το δρόμο στο Γιαννάκη που μαγεμένος απ' τον κόσμο πήγαινε και από κει, σαν μια μέλισσα χαμένη σε ένα κάμπο με ολάνθιστα λουλούδια γεμάτα ζουμερούς χυμούς.

- Γεια σας, γεια σας, με λένε Γιαννάκη. Από εδώ ο φίλος μου ο Αντώνης, βγήκαμε μαζί βόλτα, αυτός εγώ βόλτα. – λέει ξανά και ξανά σε κάθε περαστικό που βρίσκει το θάρρος να τον κοιτάξει για πάνω από μισό δευτερόλεπτο. Γιατί η αλήθεια είναι πως οι περισσότεροι αποστρέφουν το βλέμμα τους στη θέα του νεαρού και αθώου αγοριού. Όχι γιατί είναι άσχημο, αλλά γιατί έτσι έχουν μάθει να κάνουν όταν συναντούν αυτά τα χαρούμενα πρόσωπα με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της μογγολικής φυλής. Αντιθέτως μάλλον, έχουν τέτοιο ζωοποιό χαμόγελο που αν βρίσκαμε το θάρρος να τους κοιτάξουμε μες τα μάτια μονάχα θετική ενέργεια θα μας έλουζε. Για την ώρα όμως αυτό το θάρρος ο Αντώνης δεν καταφέρνει να το βρει και καταντροπιασμένος από τα φερσίματα του Γιαννάκη ελπίζει μανιωδώς να ανοίξει η γη να τον καταπιεί, ώστε να μην χρειαστεί με τίποτα στον κόσμο να συναντήσει κάποιον γνωστό του γιατί τότε η ζημία θα είναι ανεπανόρθωτη και θα χρειαστεί είτε να παραδεχτεί το γελοίο μπλέξιμο στο οποίο συμμετέχει, είτε να παρατήρει τον Γιαννάκη και να την κοπανήσει με τους φίλους του. Η συνέχεια πάντως δεν ανήκει σε καμία από τις δύο παραπάνω περιπτώσεις.

- Σε τσάκωσα κωλόπαιδο – ακούγεται ξαφνικά μια βραχνή φωνή ενώ δυο πελώρια χέρια γραπώνουν από πίσω τον Αντώνη, ο οποίος φυσικά μόλις άκουσε τη φωνή του Βαγγέλη ανατρίχιασε. Τον αποφεύγει μήνες και να που τώρα όμως έτυχε να πέσει πάνω του την πιο ακατάλληλη ώρα. Οι δυο τους είναι στην κόντρα από καιρό και για την ακρίβεια ο Βαγγέλης τα έχει μαζί του γιατί κάποτε είχε ρεζίλευτεί από αυτόν όταν έχασε σε ένα διαγωνισμό σκειτ μπορντ, κάτι απαράδεκτο για την πιάτσα καθώς ο Αντώνης είναι κατά δυο χρόνια μικρότερος του. Έτσι το σχέδιο του για να επαναφέρει τις ισορροπίες είναι να ρίξει ένα γερό χέρι ξύλο στο μικρό Αντώνη, ο οποίος μέχρι σήμερα ήταν τυχερός και πάντα ξεγλιστρούσε.

- Το μόνο που σε σώνει τώρα είναι να αρχίσεις να τσιρίζεις σα κοριτσάκι, και αυτό όμως με βολεύει γιατί μετά θα ντρέπεσαι να ξαναβγείς από το σπίτι για πολύ καιρό. – χαιρέκακα καγχάζει ο θηριώδης Βαγγέλης και δίνει μια δυνατή φάπα στο κεφάλι του Αντώνη. Έπειτα ακολουθεί και μια δεύτερη και μια τρίτη... - Για να δούμε μέχρι ποιόν αριθμό ξέρεις να μετράς – φωνάζει με ένα γλοιώδες και μοχθηρό γελάκι χαραγμένο στην αγριόφατσα του, καθώς ετοιμάζεται να μοιράσει την τέταρτη φάπα. Ο Αντώνης, τα εφιαλτικά αυτά δευτερόλεπτα, δεν έκανε το παραμικρό για να αμυνθεί, πόσο μάλλον να αντεπιτεθεί. Ήταν τέτοιο το αρχικό του ξάφνιασμα που μέχρι τη δεύτερη φάπα δεν είχε καλά καλά καταλάβει τι συμβαίνει. Απ' την τρίτη και μετά τα έχει απλά παρατήσει γιατί ξέρει πως δεν υπάρχει καμιά μα καμιά ελπίδα. Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια, δεν έχει υπολογίσει τον νέο του φίλο...

Καθώς το χέρι του Βαγγέλη κατεβαίνει και λίγο πριν προσγειωθεί στο κεφάλι του Αντώνη, κάτι απίστευτο συμβαίνει. Ο Γιαννάκης μοιάζει να πετάγεται από το πουθενά και με εκπληκτική ορμή και δύναμη τσακώνει τον καρπό του χεριού του Βαγγέλη. Ο μικροκαμωμένος και κακοσχηματισμένος νεαρός φαντάζει ξαφνικά με παντοδύναμο γίγαντα που ήρθε για να βάλει τα πράγματα στη θέση τους. Ο Αντώνης αρχικά ανακουφίζεται αλλά στη συνέχεια πανικοβάλλεται καθώς καταλαβαίνει τι μεγάλο μπελά που θα βρει όταν ο Βαγγέλης κάνει μαύρο στο ξύλο και τον Γιαννάκη για αυτή του τη θρασύτατη κίνηση, να του πιάσει το χέρι. Ο Αντώνης όμως, όπως και ο περισσότερος κόσμος, δεν ξέρουν απολύτως τίποτα για τα άτομα με σύνδρομο down. Δεν έχουν ιδέα για τον απίστευτα γλυκό και αγνό κόσμο που κρύβουν μέσα τους, όπως επίσης δεν γνωρίζουν και για τη φοβερή δύναμη που διακατέχει αυτά τα ξεχωριστά άτομα.

- Κανείς δεν πειράζει τον φίλο μου! – με τρεμουλιαστή φωνή λέει ο Γιαννάκης που δείχνει ταραγμένος και συνάμα σίγουρος για τον εαυτό του. Θα έλεγε κανείς πως η ταραχή του προέρχεται από το γεγονός ότι δεν μπορεί να πιστέψει πως κάποιος τολμάει έτσι ξαφνικά να εισβάλει στον κόσμο του και να προσπαθήσει να τον βλάψει. Κάτι τέτοιο όμως δεν υπάρχει περίπτωση να το επιτρέψει, είναι σίγουρος για αυτό, το βροντοφωνάζει κάθε σπιθαμή του σώματος του και κάθε οπτική επαφή με το φλογερό του βλέμμα. Το ίδιο δηλαδή αρχίζουν να πιστεύουν και όλοι όσοι παρευρίσκονται στο περιστατικό, με πρώτο και καλύτερο τον Βαγγέλη, που έχει γονατίσει κατάχαμα και με μάτια βουρκωμένα από δάκρυα πόνου, με ματιά αγωνιώδη και συνάμα ικετευτική, δείχνει να εκλιπαρεί για ελεημοσύνη. Η λαβή στον καρπό του είναι τόσο δυνατή που όχι απλά τον αφοπλίζει αλλά φαίνεται μέχρι και να του ρουφάει τη ζωή. Δεν μπορεί να πιστέψει πως ένα τόσο «μικρό» λαθάκι, να εκφοβίζει δηλαδή και να χτυπάει μικρότερα παιδιά, πρόσκειται να του κοστίσει τόσο ακριβά. Εύχεται από τα μύχια της ψυχής του να υπήρχε τρόπος όλο αυτό να σταματήσει, έστω και αν χρειαζόταν να διορθώσει πράγματα στη ζωή του, οτιδήποτε, απλά να τελειωνε αυτό το μαρτύριο.

Αυτή λοιπόν είναι μία από τις «μαγικές» φορές που το θύμα γίνεται σωτήρας. Δύο κουβέντες από τον Αντώνη και ο Γιαννάκης αρχίζει αμέσως να χαλαρώνει τη λαβή του και γενικά να ηρεμεί. Καταλαβαίνει πια ότι ο φίλος του είναι ασφαλής, αυτό είναι το μόνο που τον νοιάζει τη στιγμή αυτή, γι' αυτό και απελευθερώνει επιτέλους τον κακόμοιρο Βαγγέλη. Ο συνωστισμός του κόσμου που είχε προκληθεί από το συμβάν ξεκινά αμέσως να διαλύεται. Ο Βαγγέλης είναι από τους πρώτους που εξαφανίζεται. Εάν θα ξεχάσει ποτέ το παραστατικό αυτό δυστυχώς δε θα το μάθουμε. Ο υπόλοιπος κόσμος πάντως ίσως σε μια μέρα, ίσως σε μια βδομάδα, σίγουρα σε ένα μήνα, δε θα θυμάται το παραμικρό. Θα συνεχίσουν όλοι τις ζωές τους κανονικά, και γιατί άλλωστε να αλλάξει το οτιδήποτε, αφού δε συνέβη κάτι που να τους αφορά ή

έτσι τουλάχιστον πιστεύουν. Σε ένα όμως άτομο κάτι ασυνήθιστο προκλήθηκε το απόγευμα αυτό, κάτι μέσα του ράγισε...

Ο λόγος περί του Αντώνη, που μετά την αναμπουμπούλα το πρώτο πράγμα που συναντάει μπροστά του δεν είναι άλλο παρά το γλυκό και διάπλατο χαμόγελο του Γιαννάκη, του φίλου του. Το υπόλοιπο απόγευμα θα κυλήσει ομαλά έως και εξαιρετικά θα έλεγε κανείς. Τρώνε μαζί παγωτό, παίζουν μπάλα, ρίχνουν κάτι καρέκλες σε ένα μαγαζί και σκάνε στα γέλια, μέχρι και στους φίλους του πηγαίνει ο Αντώνης τον Γιαννάκη για να τον γνωρίσουν. Φυσικά τίποτα από αυτά δεν γίνεται ξαφνικά εύκολα. Ο Γιαννάκης πάλι φωνάζει όποτε του καπνίζει, εξακολουθεί να τον συστήνει στους περαστικούς για φίλο του, κάνει διάφορες περιέργες κινήσεις και διάφορα τικ, αλληθωρίζει, όπως επίσης και άλλα πολλά που φέρνουν τον Αντώνη σε δύσκολη θέση. Παρ' όλα αυτά δεν είναι το ίδιο με πριν, βλέπει πλέον ο Αντώνης τα πράγματα από διαφορετική σκοπιά. Και αυτό όχι γιατί τον έσωσε ο Γιαννάκης από μια δύσκολη θέση, αλλά με αφορμή αυτό, του αφιερώνει τώρα λίγο χρόνο ώστε να τον γνωρίσει, του δίνει απλά την ευκαιρία που όλοι οι άνθρωποι δικαιούνται. Γιατί αυτό είναι το χειρότερο από όλα, ότι σε άτομα με παρόμοιες ιδιαιτερότητες δεν δίνεται καν αυτή η αυτονόητη ευκαιρία.

Ωστόσο τα πράγματα κατά την επιστροφή τους στο σπίτι του Γιαννάκη δεν εξελίσσονται το ίδιο ευχάριστα όπως το υπόλοιπο απόγευμα. Με απύθμενο ενθουσιασμό ο Γιαννάκης διηγείται στον πατέρα του πόσο όμορφα πέρασε και τι ακριβώς έκαναν μαζί οι δυο τους, αυτός και ο φίλος του όπως λέει ξανά και ξανά. Το δίχως άλλο, ο πατέρας του συγκινείται βαθύτατα. Δε θυμάται να έχει ξαναδεί τον Γιαννάκη τόσο ευτυχισμένο και να σκεφτεί κανείς ότι όλα αυτά ξεκίνησαν από μια μουντζούρα στον τοίχο του σπιτιού του. Από την μεριά του ο Αντώνης δείχνει κάπως πιο ήρεμος και πιο συγκρατημένος. Μπορεί και αυτός να πέρασε καλά, αλλά όπως ήδη είπαμε, σε κανένα σημείο δεν του ήταν εύκολο μιας και η ευθύνη που κουβαλούσε ήταν εξαιρετικά μεγάλη. Έπρεπε να προσέχει τον Γιαννάκη για τόσα πολλά, όπως που πηγαίνει, τι κάνει, τι λέει, μη χτυπήσει, τι θα φάει... Τώρα όμως πλέον νιώθει ανακουφισμένος, έφερε την αποστολή του σε πέρας και μάλιστα με μεγάλη επιτυχία. Όλοι είναι ευχαριστημένοι. Και όμως... σαν κάποιος γευτεί τη γνήσια χαρά δεν μπορεί να μην την αναζητήσει ξανά

- Θα μπορούσατε εάν ήθελες να κάνετε έτσι βόλτα μαζί μια φορά την βδομάδα, τι λες – τελείως αιφνιδιαστικά και ενώ ο Γιαννάκης έχει μπει ήδη μες το σπίτι, απευθύνεται ο πατέρας στον Αντώνη και του κάνει αυτή την κατά τα φαινόμενα απλή ερώτηση. Ο τελευταίος νιώθει ξάφνου να μην μπορεί να καταπιεί, πόσο μάλλον να μιλήσει. Πασχίζει με όλες του τις δυνάμεις να διατυπώσει μια απάντηση, αλλά πραγματικά αδυνατεί. Ένας πόλεμος διαδραματίζεται στη συνείδηση του, μία σφοδρή μάχη της οποίας δυστυχώς γνωρίζει εκ των προτέρων τον νικητή. Θα αρνηθεί. Θα πληγώσει αυτό τον κακόμοιρο πατέρα, όχι γιατί δεν θέλει να τον βοηθήσει και να του δώσει χαρά, αλλά γιατί δεν μπορεί, ή πιο σωστά, δεν είναι έτοιμος. Εξακολουθεί αυτή η «παρέα» με τον Γιαννάκη να του φαίνεται απίστευτα αλλόκοτη έως και βασανιστική. Ακόμη και αν λίγο νωρίτερα, το απόγευμα, κέρδισε ο Γιαννάκης την ευκαιρία να αποδείξει ότι υπάρχουν πολλά περισσότερα κάτω από το αφιλόξενο πέπλο του συνδρόμου down, και μάλιστα τα πήγε πολύ καλά. ακόμη και έτσι όμως, εξακολουθεί να του φαίνεται αδύνατη μια τέτοια παρέα καθώς δεν είναι έτοιμος να σπάσει τα δεσμά του από μια σάπια κουλτούρα και μια λανθασμένη νοοτροπία που απλά προδιαγράφουν μια άδικη πραγματικότητα.

Μια μέρα όμως θα είναι έτοιμος, για αυτό πια είναι σίγουρος, το πιστεύει με κάθε κομμάτι της ύπαρξης του. Μια μάχη ξεκίνησε μέσα του σήμερα, μια μάχη απ' την οποία ελπίζει να βγει νικητής, όχι μόνο αυτός, αλλά όλοι οι άνθρωποι το

ελπίζουμε. Για την ώρα απλώς λυπάται, αυτό δείχνουν τα δάκρυα του καθώς απομακρύνεται απ' το σπίτι, αφού πρώτα έχει αρνηθεί...